Opłata pocztowa uiszczona gotówką

ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

NR. 21 | **Poznań, dnia 1 listopada 1937** | **ROK 16**

Wydawca: **Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu**
ul. Rzeczypospolitej nr. 1 | Telefon nr. 25-95

W drugą rocznicę.

Dnia 27 października rb. upłynął drugi rok od śmierci nieodżałowanej pamięci prezesa naszego Związku

Seweryna Samulskiego

Strata tego czołowego działacza gospodarczego i społecznego uczyniła w naszym życiu wielką lukę, nakładając tym większe zadania i większą odpowiedzialność na tych, którzy po nim przejęli pracę nad rozbudową życia polskiego w jednej z najbardziej doniosłych dziedzin — gospodarstwa narodowego.

Wielka działalność Zmarłego jest i będzie dla nas wzorem w tej pracy.

* * *

Związek Fabrykantów prosi wszystkich Członków o łaskawy liczny udział w Mszy św. która odprawioną będzie dnia 4 listopada b. r. o godz. 8,30 w kościele św. Marcina za pamięć śp. prezesa SEWERYNA SAMULSKIEGO.

Groźba zalania rynków polskich zagraniczną bibułą reklamową.

Niefortunny projekt nowelizacji ustawy o prawie celnym uderzający polski przemysł i całą rodzimą produkcję.

(Artykuł dyskusyjny.)

Całe nasze życie gospodarcze znajduje się stale pod groźbą eksperymentów, na jakie narażony jest każdy młody organizm, szczególnie państwowy. Ogólnie znanymi są liczne niefortunne pociągnięcia statystyczne, krępujące nieraz katastrofalnie nasz rozwój ekonomiczny — a jeżeli się nareszcie kiedyś zdarzy „bezpośrednie" liberalne zarządzenie, to idzie ono zazwyczaj pod presją zagranicznego kapitału i raczej odpowiada wymogom ułatwienia zagadnień importowo-eksportowych, aniżeli żywotnym potrzebom własnego wewnętrznego rynku podaży i popytu.

Ostatnio przesłana została organizacjom gospodarczym i zainteresowanym przemysłom nowela do dawniejszego (z 23 października 1933 r.) Rozp. Prez. Rzpl. o prawie celnym — gdzie m. i. bezsprzecznie życiowymi inowacjami, figuruje pod odnowionym art. 16 punkt 23 — następujący projekt:

Reklamowe książki, broszury, plakaty, cenniki, katalogi, prospekty, dotyczące zagranicznej propagandy turystycznej; plakaty i prospekty propagandowe, wydawane za granicą przez zagraniczne zrzeszenia i instytucje w związku z kongresami naukowymi, zawodami sportowymi itp.; reklamowe książki, broszury, plakaty, cenniki, katalogi, prospekty itp. firm zagranicznych; reprodukcje planów i rysunków konstrukcyjno - technicznych, wykonane sposobem mechanicznym lub fotochemicznym, nadsyłane z zagranicy w związku z ofertami; druki, formularze, ankiety zagranicznych instytucyj bankowych i innych.

Do powyższego wyszczególnienia odnosi się komentarz, który mówi: proponowany tekst noweli obejmuje zwolnienie od cła przewidziane obecnie pp. 23 i 24, a ponadto zwolnienie od cła reklam firm zagranicznych, druków bankowych, planów i rysunków związanych z ofertami zagranicznymi itp.

Pozornie zdawałoby się, że takie „lojalne" odnowienie wymiany bezcłowej druków reklamowych, turystycznych, propagandowych etc. odpowiadałoby europeizacji w tego rodzaju transakcjach zaprowadzonych pomiędzy szeregiem nowoczesnych państw.

Ale trzeba to od razu powiedzieć: Polskę nie stać jeszcze na „równouprawnienie" z krajami bogatymi, bo byłaby to przysłowiowa „societas leonina", czyli układ i podział pomiędzy lwem a . . . owcą.

Polska nie ma możności „korzystać" z uprawnień, z których skwapliwie korzystają kraje tego rodzaju, jak np. Niemcy, wiedzące, że mogą nas zalać bibułą propagandową, a nie mają potrzeby obawiać się podobnego odwzajemnienia ze strony Polski.

Wolnocłowe dopuszczenie choćby samych druków reklamowych dla firm produkujących w Polsce wyroby „markowe" na podstawie licencji — spowodować może prawdziwe katastrofy, przede wszystkim dla przemysłu fotograficznego.

Ale nie tylko polskim drukarniom i kliszarniom (a zatem polskim robotnikom tej gałęzi) grozi odebranie chleba i zarobku. Taka bezcłowa, więc bezpłatna dla zagranicy reklama zagraża wszystkim naprawdę rodzimym przemysłom, niemogącym sobie pozwolić na tak kosztowną reklamę bibułową, na jaką stać bezwzględną konkurencję zagraniczną.

Realizowanie bezcłowej „wymiany" druków pomiędzy Polską a zagranicą grozi ponadto dotkliwymi stratami bezpośrednio samemu Skarbowi Państwa.

Przecież zagranica, posiadająca w niektórych artykułach prawie że monopol wytwórczy, jest zmuszoną do importu swych druków, bo się jej wprost nie opłaca drukować w Polsce swych grafik propagandowych. Zatem zawsze będą zmuszeni, np. Francja i Niemcy, do importu druków uzdrowiskowych, gwarantujących poważną pozycję dochodową dla Skarbu Państwa.

Zgadza się wprawdzie, że zakaz bezcłowego importu zagranicznych druków np. turystycznych spowoduje odwet po stronie zagranicznej — ale ileż to turystów odwiedza Polskę? Czyż Francja nie korzysta w niewspółmiernie większej mierze ze swojej reklamy w Polsce, aniżeli my z naszych skromnych plakatów na kolejach francuskich? Nasze straty poniesione wskutek wpuszczania bezcłowego druków propagandowych choćby turystycznych do Polski, będą daleko większe, aniżeli straty, które paniesie Polska wskutek „odwetowej" opłaty cłowej za swe zagraniczne skromne druki.

Cóż dopiero mówić o drukach turystycznych zalewających nasze „Orbisy" i odciągających polską publiczność od niegorszych polskich uzdrowisk, ale wystarczy wspomnieć o drukach np. zagranicznych firm **fotochemicznych,** dysponujących olbrzymimi kapitałami i przywilejami dumpingowymi, **demoralizujących polski patriotyzm gospodarczy.** Jest bowiem psychologicznie stwierdzone, że propaganda graficzno-ilustracyjna zmienia powoli, ale niezawodnie umysłowość tak dalece, że w końcu polski konsument naprawdę uwierzy, że np. zagraniczne błony, płyty i papiery fotograficzne, lub perfumy, farby itd., są lepsze od krajowych, a to tylko dlatego, bo polski producent **nie jest w stanie konkurować z bibułą zagranicznego konkurenta,** wkładającego więcej w reklamę, aniżeli w sam towar.

Trzeba zatem ostrzegać, dopóki czas, trzeba apelować do patriotyzmu gospodarczego jak i miarodajnych czynników, by przez nieopatrznie „liberalną" politykę cłową nie spowodowali uszczerbku gospodarczego, całkiem nierównomiernego do pozornie nikłej przyczyny.

Bezcłowe wprowadzanie druków, tak dla firm zagranicznych jak i dla pozornie krajowych (licencjonowanych) może spowodować całkiem katastrofalne i zupełnie nieprzewidziane skutki tak dla zainteresowanego bezpośrednio przemysłu graficzno - artystycznego, jak i pośrednio dla całego szeregu gałęzi wytwórczości krajowych.

Władysław Kaiser.

Plenarne zebranie Izby Przemysłowo - Handlowej w Poznaniu.

W dniu 12 października odbyło się Plenarne zebranie radców Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu. Obrady zagaił prezes Izby p. Stefan Kałamajski, wygłaczając dłuższe przemówienie. W ciągu przemówienia podkreślił p. prezes Kałamajski skutki tendencji wprowadzenia planowej gospodarki w naszym państwie, co grozi ograniczeniem swobodnej działalności przemysłu oraz wyeliminowaniem handlu prywatnego. Uwzględniając konieczność wprowadzenia w pewnym zakresie interwencjonizmu państwowego należy — zdaniem p. prezesa — przeciwstawić się doktrynalnemu traktowaniu tego zagadnienia.

Następnie p. prezes wręczył p. radcy Franciszkowi Nowakowskiemu z Leszna dyplom za zasługi w około zorganizowania regionalnej wystawy rzemieślniczo-przemysłowej w Lesznie Wlkp. Dyplom Uznania za 25-lecie pracy zawodowej w charakterze prokurenta w firmie Telesfor Otmianowski w Poznaniu otrzymał p. Włodzimierz Jeziorkowski.

Uzupełniając przedłożone sprawozdanie z działalności Izby za ostatni okres, dyrektor p. dr. Waschko omówił kwestię przyłączenia 4 powiatów z województwa łódzkiego do Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu, dalej sprawy, związane z fundacją Wyższej Szkoły Handlowej w Poznaniu, zilustrował zabiegi wokół stworzenia w Poznaniu nowej uczelni typu wyższego, a mianowicie politechniki. Szeroko omówił dr Waschko sprawy programowe handlu, a nawiązując do tego zagadnienia naszkicował projekt urządzenia w najbliższej przyszłości cyklu wykładów na tematy gospodarcze. W dalszym ciągu przedmiotem referatu były kwestie związane z zagadnieniem inwestycyj dla Polski zachodniej, które to zagadnienie zresztą jest tematem prac Wielkopolskiej Rady Gospodarczej, a dalej omówił sprawę aktywizacji bilansu handlowego i akcję pomocy Izby dla nieczynnych fabryk i dla tych przedsiębiorstw, które popadły w trudności.

W końcu swego przemówienia dyr. dr Waschko zareferował projekt Komisji Ministerialnej nowelizacji prawa przemysłowego. Projekt ten, który był już przedmiotem obrad Komisji Prawniczej Izby, wywołuje dużo zastrzeżeń sfer przemysłowo-handlowych i będzie on jeszcze przedmiotem obrad Izby poznańskiej.

Następnie przyjęto po przeprowadzeniu drobnych zmian preliminarz budżetowy Izby na rok 1938. W wolnych głosach p. prezes Maciejewski zgłosił rezolucję o przyspieszenie projektowanej budowy kanału Warta-Gopło. Rezolucja ta została przyjęta.

Komisja Doradcza przy Związku Fabrykantów.

Na ostatnim zebraniu Rada Związku Fabrykantów (p. str. 198) przyjęła regulamin nowo powstałej Komisji Doradczej przy Związku Fabrykantów.

Poniżej podajemy wyciąg z uchwalonego regulaminu Komisji:

„1. Komisja Doradcza przy Związku Fabrykantów ma za zadanie udzielanie na życzenie członka Związku porad w sprawach zawodowych przez zbadanie sytuacji przedsiębiorstwa na podstawie otrzymanego materiału informacyjnego wzgl. dokonanej ekspertyzy.

2. Badanie wzgl. ekspertyza może się odnosić:
   a) do reorganizacji warsztatów pracy pod względem technicznym, organizacyjnym i gospodarczym;

b) do zbadania celowości nowo wprowadzić się mających działów produkcji lub do przestawienia produkcji na inne rodzaje fabrykacji;
c) do przeprowadzenia sanacji przedsiębiorstwa pod względem finansowo-gospodarczym, bądź to przez uzyskanie pomocy finansowej, bądź przez przeprowadzenie ugód pozasądowych.

3. Komisja Doradcza składa się z 3 członków i 3 zastępców, posiadających odpowiednie kwalifikacje względnie doświadczenie w sprawach życia gospodarczego, a szczególnie pod względem technicznym, organizacyjno - administracyjnym i finansowym — z pośród członków Związku i także urzędników sekretariatu.

Członków wybiera na czas nieograniczny Rada Związku, która może przelać swoje kompetencje na Prezydium.

4. W razie potrzeby kooptują członkowie Komisji specjalistów dla przeprowadzenia ekspertyzy."

W skład komisja weszli jako członkowie pp.:

1. Inż. Wiktor Maćkowiak z Poznania,
2. Dyr. Maksymilian Małuszek z Poznania,
3. Przemysłowiec Stefan Radajewski z Poznania,

a jako zastępcy pp.:

1. Inż. Antoni Jezierski z Czempinia,
2. Inż. Józef Sztark z Lubonia,
3. Inż. Radomyski z Poznania.

Wyrażamy nadzieję, że Komisja Doradcza stanie się jeszcze jedną formą pożytecznej działalności Związku Fabrykantów, pogłębiając jeszcze jego pracę dookoła swego zasadniczego celu — służby dla przemysłu.

Pomoc dla bezrobotnych.

Wobec zbliżającej się zimy sprawa zorganizowania na nowo skutecznej pomocy dla bezrobotnych staje się znów jednym z najpilniejszych zagadnień.

Podobnie jak w roku ubiegłym, do udziału w tej niezwykle ważnej akcji społecznej zorganizowane zostaną wszystkie warstwy społeczeństwa.

W czasie ostatnich swych obrad Rada Izby Przem.-Handlowej w Poznaniu zastanawiała się nad formami i rozmiarami udziału w powyższej akcji ze strony przemysłu i handlu. Na apel prezesa Kałamajskiego zebrani wyrazili życzenie, by przedsiębiorstwa świadczyły w tej samej wysokości, jak miało to miejsce w roku ubiegłym.

Wobec tego przypominamy treść rezolucji uchwalonej w roku ubiegłym przez Radę Izby Przemysłowo-Handlowej:

„Sekcja Przemysłowa Izby Przemysłowo - Handlowej w Poznaniu, na posiedzeniu odbytym w dniu 30 listopada 1936 r., uchwala zalecić normę 1‰ od obrotów osiągniętych w r. 1935 jako składkę na rzecz Pomocy Zimowej dla bezrobotnych z tym, że poszczególnym grupom branżowym dana będzie możność wystąpienia o obniżkę tejże stawki do poziomu własnych możliwości świadczeniowych."

Związek Fabrykantów prosi wszystkich członków o informowanie Biura Związku o wysokości poczynionych świadczeń w jakiejkolwiek formie.

Sprawy socjalne.

Dodatkowe świadczenia a wysokość zarobku ubezpieczonego.

„Tylko te dodatkowe świadczenia pieniężne podlegają zaliczeniu do barobku ubezpieczonych w myśl artykułu 19 ust. 2 ustawy, które są wypłacane stale w pewnych powtarzających się okresach czasu, trwale wpływając na wysokość wynagrodzenia." Z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 2 października 1936 r. L. rej. 5667/35, 5668/33 i 7767/33:

.....Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

„W skargach zarzuciły „Zakłady....", że pozwany Urząd pominął, iż wynagrodzenie za godziny nadliczbowe i premie nie były trwałe, względnie stałe i zależały od okoliczności przypadkowych, nie dających się przewidzieć, podczas gdy takie wynagrodzenia mogą być tylko wówczas wliczone do zarobku, gdy są zjawiskiem stałym, dającym się naprzód przewidzieć.

W związku z tym zarzutem stwierdzić przede wszystkiem należy, że według art. 19 ust. II ustawy z 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (poz. 272 Dz. Ust.) warunkiem zaliczenia premii, tantiem, gratyfikacyj i innych dodatkowych świadczeń do zarobku ubezpieczonych, podlegającego w myśl art. 15 tejże ustawy zgłoszeniu przez pracodawcę, jest to, by udzielanie takich świadczeń dodatkowych było w zwyczaju i by wpływało na wysokość wynagrodzenia. Ponieważ do istoty zwyczaju w zakresie stosunków prawnych należy stale stosowanie pewnej normy, jako trwale obowiązującej, przeto przyjąć należy, że przepis powołanego art. 19 ma na myśli te wszystkie dodatkowe świadczenia pieniężne, które są wypłacane stale w pewnych powtarzających się okresach — wpływając w ten sposób trwale na wysokość wynagrodzenia. Zgodnie z tym, nie podpadałyby pod pojęcie powyższych świadczeń dodatkowych świadczenia tylko jednorazowe albo przygodne (okazyjne), zdarzające się jedynie sporadycznie, w razie zajścia pewnych szczególnych okoliczności, a nie powtarzające się zwyczajowo w pewnych periodycznie powtarzających sie okresach, a więc nie wpływające t r w a l e na wysokość wynagrodzenia.

Powyższa interpretacja art. 19 ust. II powołanej wyżej ustawy znajduje potwierdzenie w brzmieniu art. 14 pkt. 1 ustawy z 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (poz. 396 Dz Ust.), która w zakresie ubezpieczenia na wypadek choroby weszła w życie w miejsce ustawy z 19 maja 1920 r. W szczególności według powołanego wyżej art. 14 pkt. 1 wspomniane świadczenia dodatkowe wtedy tylko należy doliczać do faktycznego zarobku, „jeżeli dodatki te t r w a l e wpływają na wysokość wynagrodzenia."

Domniemane zawarcie umowy o pracę na nowy termin.

Zasada prawna: „Z samej okoliczności, że zdanie przez pracownika swych agend nie nastąpiło ściśle w ten dzień,

kiedy upływał termin zawartej z nim umowy o pracę, nie wypływa jeszcze bynajmniej fakt zawarcia przez strony umowy o pracę na nowy termin."

Orzeczenie Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dn. 12 lutego 1937 r. Nr. C. I. 1380/36.

Z uzasadnienia:

Skarżący zarzuca, że jeżeli nawet zgodzić się z Sądem Apelacyjnym, iż między powodem a pozwanym były zawierane ostatnio umowy miesięczne, to ponieważ zawarte były kolejno trzy umowy — na lipiec, na sierpień i na wrzesień (w początku którego stosunek umowy z powodem jeszcze istniał i za który powód wynagrodzenie otrzymał), miał tu zastosowanie ustęp ostatni art. 28 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 16. III. 1928 r. poz. 323 i pozwany był obowiązany wypowiedzieć umowę na 3 miesięce.

Zarzut ten również jest nieusprawiedliwiony, ponieważ Sąd Apelacyjny ustalił, że na wrzesień umowa z powodem nie była wcale zawarta, nie może być bowiem uważane za zaangażowanie powoda na ten miesiąc wyrażenie przez Zarząd Lasów w piśmie z dnia 24. VIII. 1934 r. zgody na proponowane przez samego powoda przesunięcie terminu zdania do dn. 5 września; wniosek ten Sądu jest słuszny, gdyż z samej okoliczności, że zdanie przez pracownika swych agend nie nastąpiło ściśle w ten dzień, kiedy upłynął termin zawartej z nim umowy o pracę, nie wypływa jeszcze bynajmniej fakt zawarcia przez strony umowy o pracę na nowy termin.

Handel zagraniczny.

Bilans handlu zagranicznego Polski za wrzesień 1937 r.

Bilans handlu zagranicznego Polski i W. M. Gdańska za wrzesień r. b. zamyka się ujemnym saldem w wysokości 22.614.000 zł.

Ogółem przywieziono towarów 391.485 ton wartości 113.231.000 zł, wywieziono zaś 1.179.746 ton, wartości 90.617.000 zł. W porównaniu do sierpnia r. b. wywóz zmniejszył się o 5.894.000 zł, przywóz zaś zwiększył się o 6.000.000 zł.

Zwiększył się wywóz następujących artykułów (w milionach złotych): jęczmienia o 1,7, mięsa świeżego, mrożonego, solonego o 0,8, tkanin bawełnianych o 0,8, trzody chlewnej o 0,7, gęsi o 0,6, parafiny o 0,5, nasion, ziarn i owoców oleistych o 0,4, jaj o 0,4, fornierów, dykt o 0,4.

Zmniejszył się wywóz następujących artykułów (w milionach złotych): szyn kolejowych o 1,8, skór surowych o 1,6, węgla o 1,1, żelaza i stali o 1,0, tkanin wełnianych, półwełnianych, odzieżowych o 0,9, cukru o 0,8, masła o 0,6, blachy żelaznej, stalowej o 0,6, żyta o 0,5, nawozów o 0,5, rur żelaznych i stalowych o 0,4.

Zwiększył się przywóz następujących artykułów (w milionach złotych): żelastwa o 2,2, ryżu o 2,1, tłuszczów i olejów roślinnych i zwierzęcych o 1,6, elektrycznych maszyn, aparatów, przyrządów i ich części o 1,5, nawozów o 0,9, śledzi świeżych solonych o 0,7, kopry o 0,6, tytoniu i wyrobów tytoniowych o 0,6, nasion, ziarn i owoców oleistych o 0,4, winogron o 0,4, wełny owczej pranej o 0,4, surowca żelaza o 0,4, silników tłokowych, lokomobil, turbin o 0,4.

Zmniejszył się przywóz następujących artykułów (w milionach złotych): skór futrzanych 0 1,5, bawełny i odpadków o 1,2, wełny owczej surowej niepranej o 0,9, szmat o 0,9, rud żelaznych o 0,6, kouczuku surowego, mytego o 0,5, cyny technicznie czystej o 0,5, rud manganowych o 0,4, garbników (bez drewna garbarskiego) o 0,4, skór surowych o 0,4, przędzy wełnianej o 0,4, miedzi, blachy miedzianej o 0,4.

Należy zaznaczyć, iż dalszy wzrost ujemnego dla Polski salda bilansu handlowego we wrześniu r. b. został spowodowany głównie wzrostem cen poszczególnych surowców, które wpłynęły na zwiększenie się ich przywozu.

Należy się spodziewać, że ostatnio zaobserwowany spadek cen na światowych rynkach surowcowych, odegra swoją rolę w przyszłych bilansach miesięcznych. Ponadto trzeba zwrócić uwagę, iż w sumie przywozu zawarte są przejściowo zwiększone importy z krajów, z którymi łączą nas umowy rozrachunkowe, a więc gdzie import nie pociąga za sobą ubytku dewizowego. Niezależnie od tego w sumie tej zawarte tą przywozy z tytułu odmrożeń kolejowych w Niemczech, a więc również nie wymagające wydatku dewiz.

Kontrola celna towarów, odprawionych z zastosowaniem ulg celnych.

Okólnikiem z dn. 22. IX. 1937 r. L. D. IV 23604/3/37 Min. Skarbu zarządziło, aby kontrola celna nad sposobem zużycia towarów, odprawionych z zastosowaniem jakichkolwiek zniżek celnych lub zwolnień od cła, uwarunkowanych zużyciem tych towarów do określonych celów, przeprowadzana w myśl obowiązujących ogólnych przepisów celnych lub też poszczególnych zezwoleń na ulgową odprawę celną — dokonywana była przez urzędy celne tej dyrekcji ceł, w której okręgu kontrola ta ma się faktycznie odbyć.

Jeżeli zatem miejscowość, w której ma być przeprowadzona kontrola, jest położona w okręgu innej dyrekcji ceł niż ta, w której okręgu nastąpiła odprawa celna, — urząd celny odprawiający niezwłocznie po dokonaniu odprawy przesyła wszystkie potrzebne do kontroli dokumenty właściwemu terytorialnie urzędowi celnemu dla dokonania kontroli celnej odprawionego towaru. Właściwość terytorialną w tym względzie urzędów celnych ustala okólnik L. D. IV 6821/2/36 (Dz.

Urz. Min. Skarbu" Nr. 16, poz. 520), zmieniony okólnikiem L. D. IV 877/2/37 („Dz. Urz. Min. Skarbu" Nr. 5, poz. 148).

W sprawie zaś przeprowadzenia kontroli celnej w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku — urzędy celne winny zwracać się bezpośrednio do tej Dyrekcji.

Stosowanie § 27 do przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem L. D. IV. 22134/2/37 udzieliło wyjaśnień w przedmiocie stosowania § 27 przepisów wykonawczych do prawa celnego. Chodziło w szczególności o ustalenie, jakie należy stosować przepisy przy zwalnianiu od ograniczeń przywozowych niekorzystających ze zniżki celnej części takich maszyn i aparatów, na które Ministerstwo Skarbu udzieliło zniżki. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że rozporządzenie z dn. 5 maja 1936 r., w sprawie zakazu przywozu towarów nie dotyczy towarów, do których mają zastosowanie zniżki celne lub zwolnienia od cła, przewidziane w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 23 ust. 1a prawa celnego, a uzależnione, w myśl tych rozporządzeń, od pozwoleń Ministra Skarbu. Towary te nie podlegają ograniczeniom przewozowym i do ich składowych części lub towarów uzupełniających je mogą być stosowane przepisy § 27 p. 1a, oczywiście, jeżeli są to towary nadchodzące w drobnych ilościach, i jeżeli są przywożone jednocześnie z towarami podstawowymi. W tych przypadkach nie mają zastosowania przepisy § 27 p. 1b.

W sprawie inkasa należności firmom zagranicznym.

Wobec wysuwanych z niektórych stron wątpliwości, czy importerzy mogą wypłacać należności na ręce tutejszych przedstawicieli firm zagranicznych, dowiadujemy się, że zgodnie z okólnikiem Komisji Dewizowej Nr. 7 z dnia 6 maja 1936 r. przedstawiciele firm zagranicznych zapisani do katastru Izby Przemysłowo-Handlowej mają prawo inkasować w całości lub w części należności, przypadające firmom zagranicznym, bez względu na to, czy zlecenie było udzielone firmie zagranicznej, bezpośrednio, czy też przez tutejszego przedstawiciela.

W związku z powołaniem przedstawicieli Zrzeszenia do Komitetów Rady Handlu Zagranicznego, zorganizowana została na terenie Zrzeszenia Komisja do spraw eksportu i importu, która ma za zadanie badanie i opracowywanie wszelkich materiałów, dotyczących usprawnienia i ożywienia wymiany handlowej Polski z zagranicą.

W sprawie kontroli walut eksportowych.

Dla kontroli wpływu walut eksportowych rząd powołał do życia instytucję inspektorów, których funkcje mają być i są raczej instrukcyjnymi niż policyjnymi. Dotychczasowa działalnoś ćtych inspektorów wykazała, że w bardzo wielu wypadkach firmy eksportujące dopuszczają się tylko z nieznajomości rozmaitych usterek formalnych, natomiast liczba wykrytych faktycznych nadużyć jest nieskończenie mała — tak, że wogóle można mieć wrażenie, iż ogromna większość naszych walut eksportowych w prawidłowy sposób wpływa do centralnego rezerwuaru dewizowego.

Kontyngenty.

Członkowie Związku Fabrykantów mogą uzyskać w Biurze Związku dokładne informacje odnośnie ilości kontyngentów przyznanych Francji, Algierowi i koloniom francuskim, oraz Niemcom (lista dodatkowa) — na okres czwartego kwartału 1937.

Transport.

Sezonowe trudności taborowe na PKP.

Celem usunięcia trudności transportowych w związku z realizacją zbiorów rolnych, zaopatrywaniem się w węgiel na zimę i wzrostem koniunkturalnym, kolej wydała zarządzenia, mocą których podniesiono ładowność węglarek 20-tonowych do 22 ton, a nawet z możnością przekraczania tej ładowności do 25 ton, a ponadto zezwolono ładować węgiel, buraki cukrowe, ziemniaki, materiały drzewne, cegłę i niektóre inne towary do wagonów krytych, bez pobierania za to 10% dopłaty, obowiązującej normalnie przy przewozie tych towarów.

Sprawa taryfy dla eksportu pionierskiego.

Związek Izb Przemysłowo - Handlowych zamierza wystąpić do Ministerstwa Komunikacji z wnioskiem o przyznanie dla tych gałęzi eksportu, które mają charakter pionierski, specjalnej taryfy drobnicowej o jednej klasie, na poziomie stawek klasy III. drobnicowej.

Wobec powyższego poszczególne Izby przystępują do ułożenia listy towarów, które by pod tę taryfę podpadały.

Lista taka może mieć formę zestawienia:

a) negatywnego, to znaczy zawierać te towary, które jako biorące już udział w eksporcie, z proponowanej ulgi korzystać nie będą,

b) pozytywnego, a więc obejmować te artykuły, które przy eksporcie (pionierskim) opłacać będą zniżoną taryfę.

Prosimy o wypowiedzenie się, który z wyżej podanych sposobów ułożenia taryfy leżałby bardziej w interesie życia gospodarczego.

O ileby opinia szła w kierunku punktu b), prosimy o podanie artykułów, które mogłyby stać się przedmiotem eksportu pionierskiego i to o ile możliwe w jak najszerszym zakresie.

Różne.

Zebranie Rady Związku Fabrykantów.

Dnia 21 października odbyło się zebranie Rady Związku Fabrykantów, przy udziale 14 osób. W czasie 3-godzinnych obrad przedyskutowano szereg ważnych zagadnień ogólno-gospodarczych i związkowych. Prezes Maciejewski i Dyrektor Łyczywek złożyli sprawozdanie z pobytu na Targach Wołyńskich, uzupełniając je szeregiem spostrzeżeń i uwag odnośnie współpracy gospodarczej Polski zachodniej ze wschodnią.

Dyrektor Związku przedstawił w dalszym ciągu zebrania prace Zarządu dokoła uruchomienia przy Związku Komisji Doradczej, przeznaczonej dla fachowej pomocy przy zasadniczych sprawach poszczególnych przedsiębiorstw (uruchomienie, sanowanie). Skład Komisji, jak również jej regulamin (z drobną poprawką) przyjęto.

W dalszym ciągu zebrania p. mgr. Peda wygłosił referat o projektowanych zmianach prawa przemysłowego. Referat ten spowodował obszerną dyskusję, w której zebrani wypowiedzieli przeciw ogłoszonym projektom szereg poważnych zastrzeżeń.

Dyskusja ta dostarczy dalszego materiału, na podstawie którego Związek Fabrykantów i Izba Przem.-Handlowa w Poznaniu będą mogły oprzeć swe stanowisko przeciw niektórym proponowanym zmianom.

Wzrastają wpływy z podatków.

Z pośród podatków bezpośrednich w I-ym półroczu budżetowym 1937/38 wzrosły w porównaniu z analogicznym okresem poprzedniego roku wpływy z podatków: przemysłowego, dochodowego i podatku od nieruchomości. Natomiast podatek gruntowy wykazał zniżkę wpływów.

Wpływy z podatku od nieruchomości wzrosły w omawianym okresie czasu z 40,1 miln. zł do 40,4 miln. złotych, z podatku przemysłowego ze 102,6 miln. zł do 116,2 miln. zł i z dochodowego ze 118,7 miln. zł do 124,9 miln. zł.

Wpływy z podatku gruntowego w związku z wdrożoną reformą r. b. kształtowały się poniżej dochodów z tego tytułu w odpowiednim półroczu 1936/37 i wyniosły 19,3 miln. zł wobec 25,8 miln. zł poprzednio.

„Towarzystwo Rozwoju Ziem Wschodnich".

„Towarzystwo Rozwoju Ziem Wschodnich" działa na terenie całego kraju dokoła zagadnienia propagandy naszych kresów wschodnich, podciągnięcia ich kulturalnego i gospodarczego, oraz najściślejszego możliwie związana z całą Polską. — Z inicjatywy Głównego Zarządu Towarzystwa wkrótce powstanie oddział w Poznaniu.

Zebranie organizacyjne Oddziału, zwołane przez Delegata Zarządu Główn., p. prezesa Cezarego Szyszkę, odbędzie się w piątek, 5 listopada o godz. 18-ej w sali 18 Uniwersytetu Poznańskiego (Col. Minus — Wały Wazów).

O przybycie na to zebranie proszeni są wszyscy interesujący się zagadnieniem Ziem Wschodnich.

Rozwój produkcji kwasu mlekowego i jego pochodnych.

Fabryka Chemiczno-Farmaceutyczna R. Barcikowski S. A. w Poznaniu uruchomiła w przeciągu ostatnich dwu lat produkcję szeregu artykułów, dotychczas w kraju zupełnie niewyrabianych. Na pierwszym miejscu należy tutaj wymienić produkcję kwasu mlekowego i jego pochodnych, poza tym firma ta jako nowość w krajowej produkcji wypuściła na rynek lecytynę, białczan taniny, kwas kamforowy i izolowane alkaloidy pokrzyku.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna, Spółka z o. o., Poznań, ul. Strzałowa 2 a.
Redaktor odpowiedzialny: Dyrektor Franciszek Łyczywek.